

Nr 221.

*Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning
angående restitution av sockerskatt eller befrielse från sådan
skatt för socker, som använts vid tillverkning av exportvaror;
given Stockholms slott den 20 mars 1925.*

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning angående restitution av sockerskatt eller befrielse från sådan skatt för socker, som använts vid tillverkning av exportvaror.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning angående restitution av sockerskatt eller befrielse från sådan skatt för socker, som använts vid tillverkning av exportvaror.

Häri genom förordnas som följer:

§ 1.

Åt näringsidkare, som vill ur riket utföra i Sverige framställda tillverkningar, innehållande socker, må för särskilt fall eller för viss tid kunna medgivas rätt att vid utförelse av sålunda framställda vara eller vid dess uppläggning å sådant restitutionsupplag, som omförmäles i § 13 mom. 7 av förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor, återbekomma sockerskatt, som erlagts för vid exportvarans tillverkning använt socker, eller, i fall sockerskatten ännu icke erlagts, njuta befrielse från dess gäldande; kunnande härvid jämväl tagas hänsyn till råämneshänsyn, som finnes oundviklig vid exportvarans framställning.

Sådant medgivande, vilket endast må lämnas åt näringsidkare, som är känd såsom redbar och i övrigt prövas lämplig för erhållande av ifrågasvarande förmån, ankommer på prövning av Konungen, som jämväl bestämmer de närmare villkoren för rättighetens tillgodonjutande; skolande emellertid denna anses förfallen med avseende å utländskt socker, som ingår i exportvara, vilken icke inom två år efter det utländska sockrets angivning till förtullning utförts eller intagits å sådant restitutionsupplag, som ovan sagts.

§ 2.

I fall, som avses i denna förordning, gäller om betalningsanstånd, ställande av säkerhet, påföljd för fördröjd eller utebliven betalning samt utförelse till frihamn eller intagande å frilager ävensom beträffande restitutionsupplagsgods och påföljd för lämnande av oriktig uppgift i tillämpliga delar vad i § 13 mom. 5, 6, 7 och 8 av förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor finnes föreskrivet rörande tullavgifter.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Genom denna förordning upphäves förordningen den 15 maj 1908 (nr 37) angående restitution av erlagd sockerskatt eller befrielse från sådan skatt för socker, som använts vid tillverkning av exportvaror, med i sistnämnda förordning sedermera gjorda ändringar och tillägg.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 20 mars 1925.*

Närvarande:

Statsministern SANDLER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden
OLSSON, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, LARSSON, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

T. f. chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anför:

*Gällande
bestämmelser.*

Enligt förordning den 15 maj 1908 (nr 37) må under vissa villkor med-
givas restitution av erlagd sockerskatt eller befrielse från sådan skatt för
socker, som använts vid tillverkning av exportvaror.

Förordningens § 1, vilken innehåller de allmänna föreskrifterna för åt-
njutande av dylik förmån, är av följande lydelse:

»Vid utförsel sjöledes från stapelstad eller med järnväg till Norge av
i Sverige framställda tillverkningar, innehållande socker, kan under ne-
danstående villkor den för sockret erlagda skatt återbetalas eller, därest
tillverkningen skett vid sockerfabrik, befrielse från erläggande av skatt
medgivas.

Restitution medgives endast åt tillverkaren och utgår för den kvantitet
av det använda sockret, som ingår i exportvaran, såvida icke tillverkning-
en ägt rum under offentlig kontroll, i vilket fall restitution må beviljas
eller befrielse från erläggande av sockerskatt medgivas för den kvantitet
socker, som i och för tillverkningen bevisligen blivit använd.»

Av dessa bestämmelser framgår, att såsom villkor för att restitution
av skatt för hela den använda myckenheten socker skall kunna beviljas och
hänsyn sålunda tagas jämväl till råämnnesförlust gäller, att tillverkningen
är ställd under offentlig kontroll. Sker tillverkningen icke under dylik
kontroll, kan restitution erhållas endast för den myckenhet socker, som
bevisligen ingår i exportvaran, något som förutsättes skola kunna ut-
rönas genom kemisk undersökning av varan.

Med avseende å den ordning, i vilken ifrågavarande förmån beviljas,
göres i § 2 av förordningen åtskillnad för följande tre fall.

1. (§ 2 mom. 1). Därest till framställning av exportvara användes till
fritt bruk utlämnat socker och i densamma icke ingå några utländska
råmaterialier, för vilka restitution av erlagd tull ifrågasättes, ankommer
på kontrollstyrelsen att medgiva restitution av den erlagda sockerskat-
ten, därvid styrelsen har att iakttaga vissa i förordningen närmare an-
givna villkor.

2. (§ 2 mom 2). Ingå i utförselvaran, förutom till fritt bruk utlämnat
socker, jämväl utländska råmaterialier, för vilka tullrestitution ifråga-

sättes, tillkommer det generaltullstyrelsen att, efter inhämtande av kontrollstyrelsens yttrande, meddela beslut i frågor av hithörande slag, därvid de för ovan under 1 nämnda fall föreskrivna villkor skola i tillämpliga delar iakttagas, varjämte generaltullstyrelsen har att meddela de närmare föreskrifter, som till förekommande av missbruk kunna anses erforderliga.

3. (§ 2 mom. 3). Beträffande slutligen det fall, att till framställning av exportvara användes utländskt socker, för vilket restitution jämväl av erlagd tull ifrågasättes, må den för det använda sockret erlagda skatten av generaltullstyrelsen restitueras under iakttagande av de villkor, som gälla för rätt att vid utförsel av vara, till vars framställning använts från utlandet införda materialier, åtnjuta tullrestitution för de i exportvaran ingående utländska materialier.

Vid tillkomsten av omförmälda förordning den 15 maj 1908 gällde beträffande rätt till sådan tullrestitution, som i § 2 mom. 3 i förordningen avses, bestämmelserna i § 9 mom. 5 i de vid tulltaxan den 8 juni 1906 (nr 38) fogade underrättelser om vad vid taxans tillämpning iakttagas bör, enligt vilka bestämmelser generaltullstyrelsen ägde att under vissa angivna villkor — nära överensstämmande med de i 1908 års förordning, § 2 mom. 1 och 2, för där avsedda fall angivna villkor — medgiva rätt till tullrestitution.

Historik.

Genom tillkomsten av förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor inträdde emellertid förändring med avseende å bestämmelserna om rätt till tullrestitution. De i ämnet tidigare i § 9 mom. 5 i tulltaxeunderrättelserna meddelade detaljerade bestämmelserna ersattes av bestämmelser i § 13 i förordningen. I enlighet härmed ankommer det på Kungl. Maj:t att i varje fall medgiva rätt till tullrestitution samt bestämma, under vilka villkor rättigheten må åtnjutas. De återopade bestämmelserna i tulltaxeförordningen hava, efter det vissa ändringar blivit genom kungörelser den 11 juni 1915 (nr 252) och den 27 april 1923 (nr 80) vidtagna, följande lydelse:

§ 13.

5. Åt näringsidkare, som vill införa utländsk tullpliktig vara för att, med eller utan tillsats av inhemskt eller icke tullpliktigt utländskt råämne, använda densamma till framställning av exportvara, må, för särskilt fall eller för viss tid, kunna medgivas rätt att vid utförsel av sålunda framställd vara eller vid dess uppläggning å restitutionsupplag, varom i mom. 7 stadgas, återbekomma erlagd tullavgift för den utländska tullpliktiga råvaran eller, ifall tullavgiften, efter vad nedan sägs, ännu icke erlagts, njuta befrielse från dess gäldande; kunnande härvid jämväl tagas hänsyn till råämnesförlust, som finnes oundviklig vid exportvaras framställning. Rätt till tullrestitution enligt detta moment må endast lämnas åt näringsidkare, som är känd såsom redbar och i övrigt prövas lämplig.

Sådant medgivande, vilket kan lämnas även för exportvara, som i mom. 1 sägs, i händelse den därstädes bestämda restitution anses icke bereda nöjaktig gottgörelse för den erlagda tullavgiften, ankommer på prövning av Konungen, som jämväl bestämmer de närmare villkoren för rättighetens tillgodonjutande; skolande emellertid denna anses förfallen med avseende å utländsk råvara, som ingår i exportvara, vilken icke inom två år efter råvarans angivning till förtullning utförts eller intagits å restitutionsupplag.

Önskar näringsidkare, åt vilken medgivits sådan rätt, som nu är sagd, anstånd med erläggande av tullavgiften för vara, som han i ovan angivna ändamål infört, till dess frågan avgjorts, huruvida befrielse från tullavgiften må njutas, vare han till sådant anstånd berättigad, därest han, med anmälan om förhållandet, till generaltullstyrelsen avlämnar säkerhet, som styrelsen finner betryggande, för vad honom kan åligga att till tullkassan inbetala.

Har, där anstånd med tullavgiftens erläggande ägt rum, exportvaran icke blivit utförd eller å restitutionsupplag lagd inom sådan tid och under sådana omständigheter, att befrielse från tullavgiften må njutas, skall denna till tullkassan inbetalas tillika med ränta därå, efter sex för hundra om året, från det den införda varan angivits till förtullning.

Angående tullverkets rätt att efter utgången av den tid, under vilken anstånd med tullavgiftens erläggande må njutas, göra sig av den ställda säkerheten betäckt för sagda avgift jämte ränta skola i tillämpliga delar gälla de i § 32 tullstadgan meddelade föreskrifter.

6. Vad i denna paragraf är föreskrivet angående tullrestitution eller befrielse från tullavgift vid utförsel gäller även, då gods, för vilket sådan restitution eller befrielse ifrågasättes, utföres till frihamn eller intages å frilager; skolande landväga utförsel till frihamn ävensom intagning å frilager verificeras på sätt särskilt är eller varder stadgat, var emot i fråga om verificering av utförsel sjöledes till frihamn skall i tillämpliga delar lända till efter rättelse vad förut i denna paragraf är föreskrivet beträffande verificering av utförsel till utrikes ort.

7. Tullrestitution eller befrielse från tullavgift, efter vad i denna paragraf sägs, må jämväl medgivas, därest exportvaran i stället för att genast utföras upplägges i stapelstad under kronans lås å särskilt, för sådant ändamål inrättat upplag (restitutionsupplag) inom lägenhet, som av staden eller vederbörande exportör tillhandahålles och av tullverket godkännts.

Vill ägare av gods, som å restitutionsupplag finnes upplagt, åter inom riket förfoga däröver, skall restitutionsbeloppet jämte därå från lyftningsdagen belöpande ränta, efter sex för hundra om året, till tullkassan återbetalas. Har tullrestitution för godset icke åtnjutits, utan i stället befrielse från tullavgift för däri ingående råämne beviljats, skall denna avgift till tullkassan inbetalas jämte ränta därå, efter sex för hundra om året, från det den införda varan angivits till förtullning.

Lag samma vare, där godset icke inom ett år efter uppläggningsdagen å restitutionsupplaget utförts; och svare i sådant fall godset för avgiften jämte räntan.

Närmare föreskrifter angående restitutionsupplag och villkoren för dess begagnande meddelas av Konungen.

8. Befinnes någon hava för erhållande av tullrestitution enligt bestämmelserna i denna paragraf lämnat uppgift, som med verkliga förhållandet

icke överensstämmer, kan rätt att vidare erhålla sådan restitution honom förvägras.

I samband med den genom kungörelsen den 11 juni 1915 genomförda ändringen i tulltaxeförordningen skedde en revision jämväl av villkoren för rätt att åtnjuta tullrestitution, och förenklades därvid väsentligen den av tullverket utövade förädlingskontrollen. Den fortlöpande tillsynen genom särskilt beordrade tjänstemän, bland annat i och för råvarors förvaring under kronans lås och utlämnande i mån av behov, har sålunda i de flesta fall ersatts av tillverkarens edfästa viktnota över i exportvara ingående utländska råmaterial, varför restitution av tullavgift borde äga rum, samt av en mera tillfällig efterkontroll på obestämda tider genom tullmyndighet. Man har vidare ansett sig kunna i vissa fall uppgiva fordran på att undersökning av exportvaran skall vara grundläggande för restitutionens beräkning, varjämte vid restitutionen hänsyn tages jämväl till råämnesförlust.

De ändringar beträffande rätten till tullrestitution, för vilka nu redogjorts, hava emellertid icke föranlett annan ändring i bestämmelserna om restitution av sockerskatt än att genom kungörelse den 19 april 1912 (nr 48) den i § 2 mom. 3 av förordningen den 15 maj 1908 enligt författningsrummets ursprungliga lydelse förekommande hänvisningen till förenämnda i 1906 års tulltaxeunderrättelser intagna stadgande ersatts med en allmän föreskrift om skyldighet för vederbörande myndighet att vid restitution av sockerskatt i här avsett fall iakttaga de i och för återbekommande av vid införseln erlagd tullavgift föreskrivna villkor. I övriga delar gälla de i 1908 års restitutionsförordning meddelade bestämmelser oförändrade.

Den bristande överensstämmelse, som sålunda föreligger mellan bestämmelserna om restitution av tull och av sockerskatt, har vid bestämmelsernas praktiska tillämpning lett till resultat, som föranlett framställning från representanter för näringslivet om vidtagande av ändring i villkoren för restitution av sockerskatt i syfte att bringa desamma till större överensstämmelse med de i fråga om tullrestitution av förevarande slag tillämpade principer.

Sålunda har *handelskammaren i Gävle* hos Kungl. Maj:t anhållit om föranstaltande av sådan ändring av de allmänna föreskrifterna i § 1 i förberörda förordning den 15 maj 1908, att restitution jämlikt § 2 mom. 3 i samma förordning kunde beviljas på enahanda villkor, som numera tillämpades i fråga om tullrestitution enligt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen.

Till stöd för sin framställning har handelskammaren i huvudsak anfört följande.

Enligt beslut av Kungl. Maj:t hade viss firma inom handelskammarens distrikt jämlikt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen medgivits rätt till resti-

*Handelskam-
marens i
Gävle fram-
ställning.*

tution av erlagd tull för de kvantiteter från utlandet infört socker, som av firman användes vid tillverkning av vissa exportvaror, medan däremot en samtidigt av firman gjord framställning om restitution av skatt för samma importerade socker enligt förordningen den 15 maj 1908 om restitution av sockerskatt icke kunnat bifallas. Då det för handelskammaren syntes av vikt, att den med utländskt socker arbetande exportindustrin bereddes all den lättnad, som vore förenlig med tillvaratagandet av statens fiskaliska intressen, hade handelskammaren icke velat underlåta att fästa uppmärksamheten på den bristande överensstämmelse, som sålunda visat sig förefinnas mellan ovan omförmälda bestämmelser. Anledningen till att den av förenämnda firma gjorda ansökningen om restitution av sockerskatt icke kunnat bifallas, vore de i § 1 av förordningen den 15 maj 1908 inrymda allmänna föreskrifterna om rätt till restitution av sockerskatt. Vid den av firman bedrivna fabrikationen hade nämligen någon offentlig kontroll icke kunnat anordnas, enär detta skulle medföra alltför stora kostnader, och hade ej heller restitution på grund av undersökning av den i exportvaran ingående kvantitet socker kunnat ifrågakomma, enär exportvarans sammansättning vore av den beskaffenhet, att ifrågavarande kvantitet socker icke kunnat med full säkerhet fastställas genom sådan undersökning, som för dylika fall användes. Då icke någon av de i sockerskatte-restitutionsförordningen angivna kontrollförfarandena sålunda kunnat praktiskt tillämpas i förevarande fall, hade skatterestitution icke kunnat medgivas, ehuru den vid tillverkningen anordnade kontrollen för erhållande av tullrestitution ansetts vara fullt betryggande. Enligt handelskammarens förmenande måste det emellertid anses vara synnerligen oegentligt, att restitution av sockerskatt vid förädling av utländskt socker för export blott kunde erhållas under betydligt mera betungande former än restitution av tull. Något sakligt skäl för att i det förra avseendet fordra ett strängare kontrollförfarande än i det senare syntes icke finnas, allra helst som tullen å socker vore högre än skatten. Kunde därför jämligt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen restitution av tull i huvudsak grundas på näringsidkarens edliga försäkran om riktigheten av de lämnade uppgifterna, så torde även samma garanti vid restitution av sockerskatt få anses fullt tillfredsställande för tillvaratagande av statens intressen. Likaså borde, liksom numera vore fallet i fråga om tullrestitution, återbekommande av sockerskatt böra medgivas jämväl för den kvantitet socker, som oundvikligen ginge förlorad vid exportvarans tillverkning.

Över handelskammarens berörda framställning avgåvo kommerskollegium och generaltullstyrelsen den 9 juli 1920 gemensamt utlåtande, vari ämbetsverken anförde bland annat följande.

Ämbetsverken funne den av handelskammaren uttalade uppfattningen, att anledning saknades att upprätthålla en strängare kontroll i fråga om skatterestitutionen för importerat socker än i fråga om restitution av tull, ganska naturlig, då det ju i båda fallen rörde sig om statsverkets säkerhet för utbekommande av vissa avgifter, påvilande ett och samma objekt, det importerade sockret. Om och i vad mån förordningen den 15 maj 1908 angående restitution av erlagd sockerskatt m. m. borde ändras, syntes emellertid ej utan särskild utredning kunna bedömas. Förordningen i fråga reglerade nämligen samtliga de omständigheter, som stode i samband med restitution av erlagd sockerskatt, sålunda även restitution vid utförsel av

varor, vid vilkas tillverkning använts inhemskt socker. Man syntes därför icke kunna undgå att pröva frågan även från sistnämnda synpunkt.

På grund av vad sålunda anförts och med förmälan att ämbetsverken hade för avsikt att i samråd med kontrollstyrelsen verkställa utredning i ärendet och till Kungl. Maj:t inkomma med den framställning, vartill utredningen kunde föranleda, hemställde ämbetsverken, att handelskammarens förevarande framställning icke måtte för det dåvarande föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

I enlighet med ämbetsverkens hemställan förklarade Kungl. Maj:t genom beslut den 11 februari 1921 den av handelskammaren gjorda framställningen icke föranleda annan Kungl. Maj:ts åtgärd än att framställningen i fråga överlämnades till ämbetsverken för att vara tillgänglig vid den tillämnade utredningen.

Sedan kommerskollegium och generaltullstyrelsen under medverkan av kontrollstyrelsen slutfört nyss omförmälda utredning, hava ämbetsverken med gemensamt utlåtande den 12 mars 1925 överlämnat ett av ämbetsverken utarbetat förslag till ny förordning angående restitution av sockerskatt eller befrielse från sådan skatt för socker, som använts vid tillverkning av exportvaror.

*Kommerskollegium,
generaltullstyrelsen och
kontrollstyrelsen.*

Det av ämbetsverken framlagda förslaget till förordning åsyftar, att vid export av vara, vari skattepliktigt socker ingår, i samtliga fall skola i fråga om rätt till restitution av sockerskatt eller befrielse från sådan skatt i huvudsak gälla likartade bestämmelser som för åtnjutande av den i § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen avsedda förmån. Som följd härav skulle prövningen av medgivande av förevarande art jämväl i fråga om sockerskatt i första hand ankomma på Kungl. Maj:t.

Författningsförslag.

Med avseende å förslagets närmare utformning hava ämbetsverken anförd följande:

Specialmönivering.

»§ 1, första stycket.

Beträffande skatterestitutionens likställande med tullrestitution torde få erinras, att tull och skatt beträffande importerat socker redan i gällande förordning angående restitution av sockerskatt, liksom i den allmänna förordningen angående beskattning av socker, sammanförts under tullverkets kontroll. De två fall, som synas äga största praktiska betydelsen för sockerskatterestitution — nämligen restitution i fråga om vara, i vilken ingår antingen utländskt införtullat socker eller till fritt bruk utlämnat inhemskt socker jämte utländska råmaterialier, för vilka tullrestitution kan lämnas — uppvisa båda en sådan kombination.

På grund härav torde det vara lämpligt, att bestämmelserna beträffande sockerskattens restitution vid export i huvudsak komme att överensstämma med tullrestitutionsreglerna.

I det tredje möjliga fallet, sötvara tillverkad med svenskt socker och utan någon beståndsdel, för vilken tullrestitution ifrågakommer, kan dock endast skatterestitution ske.

Konsekvensen härav torde vara, att ett skatterestitutionsärende av någon av de två förenämnda typerna handlägges av generaltullstyrelsen, men i det tredje fallet av kontrollstyrelsen, något som fullt motsvarar den i 1908 års förordning angående restitution av sockerskatt m. m. angivna ordning och även har beaktats vid avfattning av nu föreliggande förslag (§ 2).

§ 1, andra stycket.

Antages förestående grund för den nya ordningen, lärar därav följa, att avgörandet i fråga om rätten till och villkoren för åtnjutande av sockerskatterestitution förbehålles Kungl. Maj:t och göres beroende av prövning i varje särskilt fall. Erfarenheten från bland annat handläggning av ärenden rörande tullrestitution giver vid handen, att denna utväg innebär lämpligaste sättet att på ett för såväl trafikanterna som kontrollmyndigheten tillfredsställande sätt i praktiken förverkliga statsmakternas syften med skatterestitutionsmedgivande av här ifrågavarande art, rörande vilka syften ämbetsverken hänvisa till riksdagens bevillningsutskotts utlåtanden nr 21, 1908, och nr 11, 1912.

§ 2.

Med hänsyn till vad ovan anförts angående § 1, första stycket, har uppgiften att omhänderhava restitution av sockerskatt tillagts kontrollstyrelsen för det fall, att i exportvaran ingående socker är av inhemsk tillverkning och tullrestitution ej ifrågasättes för någon av varans beståndsdelar. I övriga fall, d. v. s. då restitution av tull jämväl ifrågakommer, förutsättes i förslaget, att generaltullstyrelsen omhänderhaver även restitutionen av sockerskatt.

§ 3.

I fråga om betalningsanstånd, ställande av säkerhet och påföljd för fördröjd eller utebliven betalning gälla vid tullrestitution vissa i tulltaxeförordningen § 13 mom. 5 och 6 angivna regler, vilka samtliga synas böra föreskrivas till efterrättelse jämväl beträffande avgifter i samband med skatterestitution för socker, så att likformigheten i fråga om dessa båda restitutionsformer kan tillfullo upprätthållas. Av samma skäl torde även bestämmelserna i samma förordnings § 13 mom. 7 beträffande restitutionsupplagsgods och mom. 8 rörande påföljd, då någon för erhållande av tullrestitution lämnat uppgift, som med verkliga förhållandet icke överensstämmer, i tillämpliga delar böra gälla även restitution av sockerskatt.»

Departements-
chefen.

Av den lämnade redogörelsen framgår, att bestämmelserna om restitution i förevarande fall av tull och av sockerskatt ursprungligen voro med varandra nära överensstämmande. Genom tillkomsten av 1911 års tulltaxeförordning med däri sedermera vidtagna ändringar blevo stadgandena angående tullrestitution vid utförsel av vara, vari utländska materialier ingå, i väsentlig mån förenklade. Motsvarande ändringar i bestämmelserna för åtnjutande av restitution av sockerskatt vid export av

sötvara hava emellertid icke vidtagits oaktat det nära sambandet mellan restitution av tull och av skatt för socker.

Den olikhet i restitutionsförfarandet, som nu gällande bestämmelser medföra, torde från början icke hava varit avsedd, och några sakliga skäl för upprätthållande av strängare villkor beträffande restitution av skatt än för restitution av tull torde icke kunna åberopas.

Lika med ämbetsverken finner jag det lämpligt, att en mera likformig kontroll beträffande tull- och skatterestitution för socker i nu ifrågavarande fall åstadkommes. För vinnande av detta syfte torde det av ämbetsverken framlagda författningsförslaget efter vidtagande av vissa ändringar böra antagas.

Ämbetsverken hava under § 2 i sitt förslag upptagit vissa bestämmelser i fråga om befogenheten att pröva ansökan om återbekommande av sockerskatt, för vilken tillstånd till restitution enligt de i förslaget intagna allmänna föreskrifterna blivit av Kungl. Maj:t meddelat. Då jag ansett lämpligt, att föreskrifter av dylikt slag må av Kungl. Maj:t utfärdas i samband med tillståndets meddelande eller eljest, har jag ur mitt förslag uteslutit de i sådant avseende av ämbetsverken föreslagna bestämmelserna.

I övrigt hava vissa smärre formella ändringar vidtagits i ämbetsverkens förslag.

Föredraganden uppläser härefter förslag till förordning angående restitution av sockerskatt eller befrielse från sådan skatt för socker, som använts vid tillverkning av exportvaror, samt hemställer, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att antaga nämnda förslag.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Svante Ericsson.